

Med hensyn til lovforslag nr. L 80 står der, at nu skal danske myndigheder benytte den retskrivning, som fremgår af Retskrivningsordbogen eller af de retningslinjer, der kommer fra Dansk Sprognævn, og det er da også fint nok. Men hvad nu hvis de ikke gør det? Hvad nu hvis ministerier, statslige myndigheder, kommunale og amtskommunale myndigheder og offentlige skoler ikke benytter den officielle, den rigtige retskrivning? Hvad nu hvis en skrivelse er propfuld af stavfejl og håbløse sprog- og komafejl, er det så en ugyldig forvaltningsakt? Der er jo pligt til at følge de officielle regler. Det kunne være interessant at høre ministerens kommentar til de spørgsmål. Man kan – jeg har selv været ude for det, og jeg kender andre, der har været det – modtage henvendelser fra offentlige myndigheder, hvor sproget er så ubehjælpeligt, at man har svært ved at tage dem højtideligt. Det er en ting, der kræver en kommentar.

Vi ønsker i udvalgsarbejdet fra konservativ side at få tilsendt alle hørings svar til disse lovforslag. Nogle er kommet frem i sidste øjeblik, og der er sikkert mange flere på vej fra skoler, uddannelsesinstitutioner og forskningsinstitutioner. De svar ønsker vi naturligvis at se på og vurdere, inden vi kan tage endelig stilling til lovforslagene. Endvidere ønsker vi fra konservativ side, at Modersmål-Selskabet får i hvert fald én plads i Dansk Sprognævns repræsentantskab; det må være en helt naturlig ting.

Så synes jeg i øvrigt, der kan være god lejlighed her til at sige, at vi ønsker et sprognævn og også en formand for dette nævn, der ikke viljeløst og passivt følger enhver form for udvikling eller snarere afvikling af det danske sprog.

I gamle dage blev man dræbt, og det er selvfølgelig slemt nok; men i dag bliver man »drabt«, og det er næsten værre. Hvis den udtale fortsætter med at brede sig og den linje, man mere eller mindre har kørt fra Dansk Sprognævns side, videreføres, begynder man altså snart at stave »drabt« med a og ikke med æ, og det synes vi ikke er en udvikling, men en afvikling af det danske sprog.

I dag har man heller ikke ret, man har »rat«. Man spiser heller ikke retter, man spiser »ratter«, og det hele kan læses i »prassen«, ikke i pressen. Det er i sådanne tilfælde, man ikke skal bare løbe med og ændre stavemåden, men skal dæmme op og værne om det danske sprog.

Så ønsker vi som sagt, at større principielle ændringer i dansk retskrivning skal godkendes

af Folketinget. Det er ikke nok med en enkelt minister eller to, for tænk, hvad de eventuelt kunne finde på. Jeg tænker ikke bare på nuværende, men også kommende ministre. Enkelte mennesker kan jo have nogle kæpheste, der kan være lidt underlige, så det er en god ting, at folkets valgte forsamling tager stilling til større ændringer.

Vi ønsker som sagt også, at disse lovforslag ikke på nogen måde kommer til at monopolisere eller favorisere et enkelt forslag på andres bekostning, og endelig synes vi, det er besynderligt i disse moderne tider med edb, at man taler så meget om retskrivningsordbøger og overhovedet ikke om edb og edb-registre. Bøger udkommer med jævne mellemrum, men edb-registre, der omfatter alle det danske sprogs gloser og løbende kan opdateres, var vel i virkeligheden vejen frem.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu vil jeg selvfølgelig nødig bidrage til, at dette her bliver den store skolepolitiske debat, men jeg har noteret mig, at hr. Frank Dahlgaard sagde, at de unge er blevet dårligere til at udtrykke sig skriftligt. Jeg vil gerne vide, hvilke belæg der er for den påstand.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg vil bare sige til hr. Frank Dahlgaard, at det hedder ikke »ratskrivning«.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det er til hr. Frank Dahlgaard og sådan set også til hr. Bruno Jerup: Selvfølgelig må man sige »ratskrivning«, man har da lov til at tale københavnsk. Jeg kan ikke forstå, hvorfor det er mere forbudt at tale københavnsk end at tale fynsk eller vestjysk eller bornholmsk for den sags skyld. Det er da underligt, når man pludselig kan høre nogle begynde at være efter andre, der snakker ordentligt københavnsk, fordi det er en dialekt, der stort set er forbudt de fleste steder. Jeg synes, vi skal slå et slag for, at vi også her i Folketinget får lov til at tale ordentligt københavnsk.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Til den sidste taler vil jeg sige, at jeg er selv københavner, men jeg synes altså, der må være